

volkeren een begin van uitvoering in de Volkerenbond en vervolgens in de Organisatie der Verenigde Naties en de UNESCO, maar hun scheppingen: het Internationaal Instituut voor Bibliografie, de ontwikkeling van de decimale classificatie, de uitvinding van de microfiche en de microfilm, de groepering van de niet-gouvernementele organisaties in de Unie van de Internationale Verenigingen blijven voor onze generaties en voor die van morgen levende getuigen van die geniale mannen.

België moet de nagedachtenis aan die twee grote burgers in ere houden.

TOEKOMSTPERSPECTIEVEN VAN DE U.I.V.

door Robert FENAUX,
Ereambassadeur van België.

„Aller à l'idéal et comprendre le réel.”
JAURES.

„De private internationale organisaties zijn de beste weergave van de belangen, ideeën en levensverhoudingen tussen de sociale groepen van de verschillende landen. Zij drukken de internationalisatie van het hedendaagse leven het best uit. Deze niet-gouvernementele organisaties zetten aan tot samenwerking en hebben, door hun actie, dikwijls de oprichting van officiële instellingen voorbereid. Zij getuigen van een uitzonderlijk snelle ontwikkeling van de internationale contacten op de meest verscheidene gebieden; zij zijn de uitdrukking van een echte internationale zienswijze, voornamelijk in de westerse democratiën.”

Pierre GERBET.

„Les organisations internationales.” (Vertaling.)

„Het werk van de niet-gouvernementele organisaties is in vele domeinen aan dat van de Regeringen voorafgegaan en heeft het gestimuleerd. Het was onvermijdelijk dat deze samenwerking tussen de private organisaties en de openbare instellingen meer en meer ingewikkelde vormen zou aannemen en een regelmatige herziening van de werkwijzen zou vereisen ten einde deze voortdurend te verbeteren. Het is niet de eerste maal, tijdens haar vijftigjarig bestaan, dat de U.I.V. zich hiermee heeft beziggehouden. Voor de zoveelste keer zou ik U willen zeggen welke waarde de organisatie van de Verenigde Naties hecht aan de inspanning die U dag na dag levert om de internationale verstandhouding en samenwerking te bevorderen. De organisatie van de Verenigde Naties heeft uw hulp nodig en rekent erop.

P.P. SPINELLI.

(Verklaring afgelegd door de Directeur van de Europese Dienst van de Verenigde Naties, Vertegenwoordiger van de Secretaris-Generaal op de Conferentie van de Internationale organisaties die met de U.I.V. samenwerken, gehouden te Brussel op 3 september 1958). (Vertaling.)

„De U.I.V., organisatie voor wetenschappelijk onderzoek, die de werkzaamheden van alle bestaande internationale instellingen bestudeert, moet bij het probleem van de vrede betrokken worden.”

Professor KOVALSKY (U.S.S.R.).

Verlag aan de Unesco. (Vertaling.)

Onze eeuw, die op zoek is naar een beschaving van de wereld, blijkt een tweevoudige eigenschap te hebben: de complexiteit en de solidariteit. Complexiteit van de dingen en solidariteit van de wezens.

De menselijke activiteiten vloeien van alle zijden samen in een steeds nauwer en compacter wordende wereld. De informatie gaat rond de wereld tegen de

snellheid van het geluid en de uitvinding van het absolute wapen heeft iedereen, blank of zwart, rijk of arm, gelovig of agnostisch, de bezorgdheid bijgebracht voor één en hetzelfde bestaan. Getuige hiervan, de ondertekening in de loop van dit jaar door tweënnegentig landen van het Verdrag voor de niet-verspreiding van kernwapens.

Zeker, de oude vestingen van de stad blijven bestaan, maar zij zijn niet meer de omheining van een gesloten gemeenschap uit een vorige eeuw. Amper ontstaan is het woord „internationaal” reeds verouderd. Tot voor kort bestempelden de Littré-woordenboeken deze uitdrukking nog als een neologisme bij de begripsbepaling van betrekkingen „van natie tot natie”. De voorlopers en vaders van het internationalisme, wier gedurfde en edelmoedige inspanningen door Lange en Schou worden beschreven⁽¹⁾, hadden de snelle evolutie van onze tijd voorzien zonder zich evenwel het ritme en de omvang ervan voor te stellen.

Het tijdperk van de solidariteit

Paul Hymans, mijn oude leermeester, zei reeds in 1901 op een inslaande toon: „Niemand kan op zichzelf leven,... niemand mag voor zichzelf leven,... De solidariteitsgedachte zal de eeuw beheersen. Hij die deze gedachte niet begrijpt of die zich aan haar gezag wil onttrekken zal in verval komen.”

Deze klaarziende politicus, die twintig jaar later de eerste voorzitter van de Volkerenbond zou worden, dacht toen evenwel aan zijn land, België, en het omliggend Europa.

Want destijds was Europa de georganiseerde wereld met zijn verlengstukken overzee: het Amerikaanse continent en de kolonies in Azië en Afrika. Het was de bourgeoisie die Siegfried zo treffend beschreven heeft in „L'âme des peuples”, : (Vertaling) „De 19de eeuw meende te goeder trouw nationalistisch en imperialistisch te zijn... in werkelijkheid was ze internationalistisch en liberaal”. Zeker, maar dan in deze bevoorrechte betekenis dat „het westerse, laten wij zeggen Europese, blanke ras, onder zijn leiding een vorm van eenheid van de wereld had tot stand gebracht die deed denken aan het Romeinse Rijk.

Zodra men Europa verliet, kwam men vanzelf in een soort internationale Koopmansrepubliek, die onder Britse bescherming werkte en waarin alle Blanken zonder onderscheid feitelijk dezelfde rechten hadden... De algemene sfeer was die van de handel en bijna van de vrijhandel”. Gouden (en zilveren) eeuw van een bevoorrecht ras en een bevoorrechte stand waarvan de welstand grote uitbreiding heeft genomen. Een halve eeuw van politieke en sociale aardbevingen heeft deze wereld van zelfvoldane burgers en van anderen door elkaar geschud, om het woord van Joubert te gebruiken, en heeft een andere maatschappij opgebouwd.

Ik denk aan een samenloop van schokkende gebeurtenissen: hier het algemeen stemrecht, elders de revolutie van de massa, overal de eisen van het volk, en op internationaal vlak het onafhankelijk worden van de koloniën, de kortstondige neergang van een verdeeld Europa, de overmacht van de Verenigde Staten en van de U.S.S.R., de opkomst van Japan en de gloed van China.

⁽¹⁾ Lange en Schou. *Histoire de l'Internationalisme*. 3 Tomes.

De wereld van gisteren en van vandaag

Thans heeft het internationaal leven universele perspectieven geopend. Alle wegen leiden niet meer naar Rome, voor het geloof en de moraal, naar Parijs, voor de geest en de letteren, naar Londen voor de diplomatie en het zakenleven, naar Berlijn voor de militaire macht.

De moderne wereld heeft zich vrijgemaakt van dat oude Europa; hij heeft evenwel, onder de druk van de omstandigheden, de banden van gemeenschappelijk belang, die onze doelstelling betreffen, behouden. Deze gedaanteverwisseling weerspiegelt zich in het huidige beeld van de internationale samenwerking onder de Staten. De zetel van de UNO is in New York gevestigd en haar regionale centra stralen economische en sociale activiteiten uit in Bangkok, Addis-Abeba en Santiago de Chili, maar Genève heeft haar Internationale functie in haar volle omvang teruggevonden.

Het zwaartekrachtcentrum van het wereldkapitalisme bevindt zich in de Verenigde Staten waar het Monetair Fonds en de Internationale Bank gevestigd zijn, maar de gespecialiseerde instellingen van de internationale samenwerking bevinden zich te Parijs voor opvoeding, wetenschappen en cultuur, te Rome voor voedselvoorziening en landbouw, te Genève voor Arbeid en Gezondheid, te Wenen voor Atoomenergie.

De U.S.S.R. en de socialistische landen nemen actief deel aan de wereldorganisatie, maar dan in de beperkte zin van „vreedzaam naast elkaar bestaan” hetgeen wijst op het bestaan van beschotten, afstanden en wantrouwen. Continentaal China ten slotte wordt nog niet bij het spel betrokken terwijl men het er algemeen over eens is dat deze uitsluiting schadelijk is voor de collectieve veiligheid.

Op gewestelijk vlak hebben Amerika en Afrika hun continentale betrekkingen geregeld, zij het op een verschillend niveau; de twee delen van Europa, dat van Straatsburg en dat van Moskou, hebben gemeenschappen gevormd. Georganiseerde regionale bondgenootschappen maken dit intergouvernementeel diagram volledig.

De internationale verenigingen

Naast de Staten wordt de wereld omspannen door een reusachtig net van niet-gouvernementele instellingen, door privaat initiatief opgericht. Bij het begin van dit artikel werd erop gewezen dat de Heer Spinelli, woordvoerder van de intergouvernementele wereldorganisatie, hulde gebracht heeft aan de niet-gouvernementele organisaties voor het feit dat zij als eersten werk hebben gemaakt van de coöperatie welke, in vele domeinen, aan die van de regeringen is voorafgegaan en gestimuleerd heeft, zowel op nationaal als op internationaal vlak.

Ook hier moet worden vastgesteld dat, door het geestesvermogen en het bezitten van een scheppingsnatuur de mazen van het net der internationale instellingen het dichtst zijn toegehaald in Europa: immers, uitzondering gemaakt voor New York, zijn de grote centra van de instellingen zonder winstoogmerk in Parijs,

Londen, Brussel en Genève gevestigd. Het gaat hier om een traditie die zich voortzet zoals ze ontstaan is: spontaan door de krachtige werking van het beginsel van de vrije onderneming.

Aan het weefgetouw van de geestelijke en vergankelijke waarden, weven de mensen, elke dag, zonder ophouden, een stramen van solidariteit. Sommige draden breken af, andere weerstaan aan de slijtage, maar zoals het borduurwerk van Penelope kent dit werk rust nog verpozing.

Relaties onder de mensen ontstaan en worden ineengevlochten in een sprankelende vervlechting van maatschappijen, federaties, bonden, verbonden, syndicaten, verenigingen, instellingen, coöperatieven, kamers, clubs — met de meest verscheidene doelstellingen — die de ideeën, belangen of wensen nauw samenvoegen.

De V.N. en de N.G.O.

De organisatie van de Staten heeft het belang van de privé-organisatie van de internationale verenigingen vastgesteld en erkend door haar een raadgevend statuut te verlenen. Artikel 71 van het Handvest van de Verenigde Naties bepaalt dat „de Economische en Sociale Raad alle nuttige schikkingen kan treffen om de niet-gouvernementele organisaties, welke zich bezighouden met vraagstukken die onder zijn bevoegdheid vallen, te raadplegen”. Een consultatieprocedure werd uitgewerkt en onlangs geamendeerd — op basis van criteria van belangrijkheid. Toen mij omstreeks 1950 de eer te beurt viel het Comité van de Verenigde Naties, belast met de niet-gouvernementele organisaties, voor te zitten, heb ik persoonlijk een gewetenszaak kunnen maken van dit nieuw en wezenlijk aspect van een internationale samenwerking waarnaar trouwens nog steeds getracht wordt.

De intergouvernementele vergaderingen, bijeenkomsten, raden, commissies en comités zijn diplomatieke conferenties van vertegenwoordigers die over het algemeen door de Staten zijn aangeduid en die verantwoordelijk zijn tegenover deze Staten. Ik heb destijds de inhoud van dit voorrecht van verantwoordelijkheid volkomen begrepen toen ik vaststelde dat een belangrijke syndikale vereniging trachtte de actie van de regeringsafgevaardigden te storen. Een onduidbare aanmatiging, die overigens niet geduld werd, maar die wellicht voor onaangenaam gevolg heeft gehad dat de noodzakelijke consultatie van de internationale opinie een slecht begin kende.

Op dat ogenblik waren de instructies van de communistische delegaties systematisch gekant *tegen* de voor het merendeel westerse *niet-gouvernementele* organisaties, enigzins zoals de dominee van Coolidge gekant was tegen de zonde. In onderhavig geval was de zonde van den beginne aanwezig in het beginsel zelf van de *vrije* verenigingen die konden beweren aan de macht van de Staten te ontsnappen maar niet noodzakelijk aan de invloed van de economische macht.

Sindsdien hebben de communistische landen hun houding ten opzichte van de niet-gouvernementele organisaties zo niet versoepeld dan toch herzien. Nu ze meer pragmatisch tewerk gaan, zijn hun opmerkingen minder gericht tegen de aard van deze organisaties maar veeleer tegen de toepassing en de verdeling

van het raadgevend statuut. In feite stellen ze een uitwisseling van wederzijdse vriendelijkheden voor in de zin van : het ene plezier is het andere waard, geef mij de toelating voor die „democratische” vereniging van vrouwen of van juristen, dan zal ik organisaties van het „bourgeois type” toestaan.

Mits dit evenwicht in de strekkingen, gezien in het licht van de vreedzame coëxistentie, zijn de Russische auteurs van mening dat de niet-gouvernementele organisaties (alleszins die met de meeste verantwoordelijkheid, die van de „bijzondere categorie”) een belangrijke informatiebijdrage leveren in het internationaal leven. Deze mening wordt geuit in het tijdschrift „Le droit et l'Etat soviétique” door M. Morozov, directeur van de Afdeling van internationale organisaties in het Instituut voor wereldeconomie en internationale betrekkingen te Moskou. Voor deze hoge Kremlinambtenaar kan er geen sprake meer zijn van „stilzwijgend voorbij te gaan” aan grote niet-gouvernementele internationale ondernemingen. die opzienbare congressen houden, onderhandelen met de regeringen en de wetgevende organen, overeenkomsten afsluiten, zendingen uitsturen, zo en zoveel dat deze ondernemingen naar voren treden als zijnde de uitdrukking van de georganiseerde openbare mening.

De N.G.O. en het recht

Welnu, uitzondering gemaakt voor de bepalingen van het Handvest tot regeling van hun deelname aan de werkzaamheden van de Verenigde Naties, welke deelname werd uitgebreid tot de gespecialiseerde instellingen en tot de regionale organisatie van de Staten (1), zijn de N.G.O. onbestaande in het internationaal recht. Morozov betreurt dit en stelt voor dat de „Staten het onderling eens zouden worden” om aan de N.G.O. die zich schikken naar de beginselen van het UNO-Handvest, „een zelfde handelingsbevoegdheid te verlenen op het grondgebied van alle Staten waar deze organisaties een plaatselijke afdeling hebben”.

Dit standpunt, van een hooggeplaatst Russisch ambtenaar, dat in Moskou nooit de weergave is van een persoonlijke mening, lijkt mij belangrijk. Vooral daar het samenvalt met de gedraglijn van internationale verenigingen met communistische strekking die een kritische houding beginnen aan te nemen tegenover de regeringen van de volksdemocratieën. Dat wijst alleszins op een evolutie die de doelstellingen van de internationale samenwerking ten goede komt.

De toetreding van de derde wereld

Gelukkig met deze evolutie, denk ik aan de zo wenselijke toetreding en deelname van de derde wereld aan de niet-gouvernementele organisatie, in het bijzonder die van het jonge Afrika. Bijna alle nieuwe Staten blijven afzijdig als gevolg van de onbuigzaamheid van de dikwijls militaire overheid. De vrijheid

(-) „De verenigingen hebben geen internationaal juridisch statuut. Buiten het rechtsgebied van de Staat waar ze gevestigd zijn (en die voor hen soms bijzondere wetten afkondigt) worden zij beschouwd als buitenlandse rechtspersonen en stuit hun actie op talrijke moeilijkheden.” (Vertaling.) Pierre Gerbet „Les organisations internationales”. Presses universitaires de France, blz. 55.

van onderneming wordt er noodzakelijkerwijs door gehinderd. Hierdoor stuiten de internationale verenigingen zoals de kerken, syndikaten, Handelskamers of humanitaire instellingen zoals de Liga's van het Rode Kruis op wantrouwen om de eenvoudige reden dat zij een westers belang weerspiegelen. De argwaan kan en moet worden weggenomen door een objectieve samenwerking, want de niet-gouvernementele organisaties kunnen morele en materiële hulp van uitzonderlijke waarde verlenen aan de ontwikkelingslanden.

De noodzakelijke samenwerking

Maar al degenen die vertrouwd zijn met de internationale organisatie weten dat zij een functioneel gebrek heeft, dat van de afdelingen, de versnippering van inspanningen en hulpmiddelen, de overlapping van initiatieven, het dubbel gebruik en, bijgevolg, een sterke behoefte aan coördinatie. Hoe veel maatregelen werden met dit doel reeds voorgesteld ! Ik spreek uit ondervinding omdat ik op zekere dag door Unicef naar Genève werd afgevaardigd om er te pleiten voor de noodzakelijke coördinatie van de activiteiten van deze instelling met die van de Wereldorganisatie voor de Gezondheid. na jaren van ergerlijk gekibbel.

Het recente verslag Jackson over de versterking van het uitvoeringsorgaan, bekendgemaakt door de Organisatie van de Verenigde Naties, wijst in dit verband op de noodzakelijkheid te komen tot een nationalisering van de internationale actie, rekening houdend enerzijds met de omvang en de verscheidenheid van de taken die op het gebied van de ontwikkeling moeten worden uitgevoerd en anderzijds met de beperkte beschikbare middelen. De besluiten van de Heer Jackson gelden eveneens voor de private internationale organisaties en terloops gezegd, het is spijtig dat zijn onderzoek niet tot deze sector werd uitgebreid.

Wij beginnen hier te spreken over de sociale bestaansredenen van de U.I.V. waarvan de Heer Speeckaert reeds het ontstaan, de loop, de samenvloeiingen en de expansie in een geschiedkundig overzicht geschetst heeft. De overvloed aan internationale en transnationale activiteiten kan worden vergeleken met het verkeer in een stedelijke agglomeratie. Hij moet worden geregeld door een ondernemings-, oriënterings- en inlichtingendienst.

De taak van de U.I.V.

De U.I.V. is belast met deze taak *ad hoc*. Als Vereniging van de Verenigingen, regelingsorgaan van de andere internationale organisaties, zou de U.I.V. haar opzet kunnen omschrijven met deze mooie uitdrukking van Rousseau „Un bel ordre de tout, qui marque le concert des parties”. In zekere zin bureau van de burgerlijke stand en in andere zin soort kadaster, beschikt de U.I.V. over een identiteitsregister, een activiteitenindex, een overzicht van de gegevens over de beweging van de gouvernementele of niet-gouvernementele organisaties. Het advies van de U.I.V. zet aan tot de oprichting van nieuwe internationale verenigingen of raadt deze oprichting af. Haar uitspraak, haar „dignus intrare” in het Jaarboek verleent de verenigingen het kenmerk van authenticiteit.

„Wie doet wat ?” in de menselijke betrekkingen is wellicht het grote raadsel van onze tijd : de U.I.V. is geroepen om hierop antwoord te geven en beschikt

hiervoor over de nodige uitrusting. Haar informatie is de vrucht van een enige documentatie die voortdurend wordt vernieuwd.

Maar traditie en goede naam leggen verplichtingen op. Daarom heeft de U.I.V. beslist, ten einde aan de eisen van de tijd te voldoen, haar gegevens bij te werken door middel van een geïntegreerd systeem met behulp van een ordinator. Hierdoor zal zij steeds een volledig wereldbeeld — geheel, details en vooruitzichten — kunnen ophangen van de verwezenlijkingen en ontwerpen met internationale en transnationale draagwijdte. Door deze aanpassing zal zij worden uitgerust met krachtige hulpmiddelen voor het samenbrengen en verspreiden van referenties. De Heer Anthony Judge die zich als expert met deze modernisering bezighoudt, ontvouwt verder de plannen ervan.

De goedkeuring van de V.N.

Door haar werking als informatiecentrum is de U.I.V. als vanzelfsprekend een uitgeverszaak geworden van referentiewerken en publikaties in verband met de internationale organisatie.

De Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties, belast met de publikatie van een repertorium van de niet-gouvernementele organisaties, kwam in 1950 tot de vaststelling dat dit werk reeds door de U.I.V. was uitgevoerd. Bij middel van een resolutie werd de Secretaris-Generaal bijgevolg verzocht „een zo ruim mogelijke samenwerking” met de Unie tot stand te brengen met het oog op de publikatie van een volledig jaarboek.

Het Yearbook

Aldus door de Organisatie van de Verenigde Naties aangenomen als documentatie- en informatiecentrum, heeft de U.I.V. aan zijn jaarboek het gekende indrukwekkend formaat kunnen geven; dit „Yearbook” is thans voor de ganse wereld de bijbel van de gegevens over de volledige internationale en transnationale activiteiten.

De onderneming is zo belangrijk dat ze aan de U.I.V. de bestaansmiddelen heeft verschaft en de indruk heeft gewekt dat deze vereniging vooreerst een groot boek is. Een groot boek, om de twee jaar uitgegeven, en dat het huis jaarlijks zou willen publiceren, met een Franse versie. Dertien uitgaven met inlichtingen over 4.300 organisaties zijn reeds verschenen. Dit alles aangevuld met het omvangrijk repertorium van verslagen over internationale congressen („Internationaal Congress Proceedings”).

Het tijdschrift van de U.I.V.

Maar als de U.I.V. haar bestaan rechtvaardigt door haar diensten op het gebied van de documentatie, informatie en publikaties, dan is zij nog iets anders en en nog meer.

Om hiervan kennis te nemen volstaat het de verzameling van haar maandelijks tijdschrift „Associations Internationales” te doorbladeren. Hierin wordt het organieke leven van de internationale verenigingen van alle kanten onderzocht.

Zo stelt de private internationale functie, die van jonge datum is, tal van nieuwe problemen in verband met beginselkwesties, organisatie en kaders. De U.I.V. verzamelt alle studies over deze problemen en voert dikwijls zelf deze studies uit. Dit onderzoek gebeurt systematisch en men zou kunnen stellen dat het geheel van deze publikaties de waarde heeft van een eerste verkenning en bijna van rechtspraak in een nog onontgonnen gebied.

De U.I.V. helpt bij de uitwerking van een werkelijke private internationale functie door een doorgedreven actie van onderzoek, conferenties, debatten, seminaries, publikaties en allerhande bemoeiingen over alle — juridische, administratieve technische en andere — problemen die *gemeenschappelijk* zijn aan de niet-gouvernementele organisaties.

Een eerste seminarie over de private internationale functie heeft verleden jaar te Turijn plaatsgehad onder de auspiciën van het plaatselijk internationaal Centrum in aanwezigheid van bevoegde vertegenwoordigers van talrijke niet-gouvernementele organisaties. Deze manifestatie verwekte een levendige belangstelling en het onderwerp leek zo rijk aan inhoud dat de Italiaanse autoriteiten hebben voorgesteld een nieuw seminarie te organiseren en zelfs overwogen het te bestendigen.

De diensten van de U.I.V.

Door de bevoegdheid die zij inzake de openbare en private internationale functie heeft verworven bewijst de U.I.V. *diensten* aan een brede gamma Staats- en niet-gouvernementele internationale organisaties, nationale administraties, openbare instellingen, privé-firma's of partikulieren, met name in de vorm van verschillende contractueel uitgevoerde werken.

De U.I.V. onderhoudt contacten en staat in verbinding met het gehele apparaat van de openbare of private internationale samenwerking op de verschillende niveaus, universeel, regionaal of nationaal.

Sinds bijna tien jaar bestaat er een samenwerking tussen de U.I.V. en F.A.C. De organisatie voor voedselvoorziening en landbouw heeft beroep gedaan op de informatiediensten van de Unie voor een groot aantal onderwerpen die zij op de agenda van haar Conferenties over de internationale organisatie had geplaatst. Zoals: het juridisch statuut van de N.G.O., de bepaling van de verschillende soorten statutaire organen en internationale bijeenkomsten, de methoden aangewend voor de verspreiding van de door de N.G.O. bereikte resultaten, de structuur en de werking van de N.G.O., de opleiding van de kaders van de N.G.O., de uitwerking van een systeem van aanvullend pensioen voor het personeel van de G.N.O.

Het Secretariaat van de U.I.V. vermenigvuldigt de banden, ontvangt ontelbaar bezoekers uit alle delen van de wereld en zijn medewerkers nemen actief deel aan de organieke manifestaties van de internationale beweging. Door al deze bemoeiingen, bezoeken en zendingen heeft de U.I.V. een uitzonderlijk *dynamische* ondervinding opgedaan over het leven van de internationale verenigingen.

De congressen

Een van de meest gespecialiseerde activiteiten van U.I.V. betreft de congressen in de moderne zin van het woord : vergaderingen van personen die beraadslagen over gemeenschappelijke belangen, over gemeenschappelijke studies.

De U.I.V. heeft een programma van ontmoetingen op stapel gezet voor de studie van de menigvuldige aspecten der internationale congressen : het sociologisch fenomeen, de administratieve structuur, de economische onderneming en het instrument van de menselijke vooruitgang.

De U.I.V., die de bouw van congressenpaleizen heeft voorgesteld, met name dat van Brussel, heeft een wel doordachte techniek uitgewerkt voor deze internationale manifestaties hetgeen voor gevolg heeft dat haar advies in deze dikwijls gevraagd wordt. Welnu, voor de internationale congressen schijnt een groeiend succes te zijn weggelegd indien men uitgaat van een gestadige toename waardoor het huidige aantal van 3.000 zal worden opgevoerd tot ongeveer 30.000 tegen het einde van de eeuw.

Wanneer men bedenkt dat een wereldcongres van enige betekenis bijna een half miljoen dollar voor het gastland opbrengt, dan kan men zich gemakkelijk een idee vormen over de economische weerslag van de onderneming. Door dit feit worden nieuwe beroepen, zoals die van experts op het gebied van de organisatie, toegevoegd aan de reeds bestaande loopbanen van tolken en vertalers.

De U.I.V. heeft zich tot taak gesteld bij te dragen tot de vorming van dit conferentiepersoneel.

De ondervinding die zij inzake internationale secretariaten heeft opgedaan heeft haar de administratie van verscheidene organisaties bezorgd.

Een van de ontwerpen die zij in studie heeft beoogt de bouw of de toewijzing van een *Internationaal Huis* te Brussel dat de secretariaten van verscheidene internationale organisaties rond een zetel van gemeenschappelijke diensten zou groeperen.

Oprichting van een studiecentrum

Een ander ontwerp — uitgedacht en gekoesterd door de heer Speeckaert — beoogt de oprichting van een Museum-Studiecentrum voor de internationale samenwerking, waarin de archieven van de U.I.V., haar rijke bibliotheek en haar weergalozes documentatie, die sedert lang wordt verzameld, zouden worden ondergebracht. Dit studiecentrum zou openstaan voor professoren, vorsers, studenten, stagiairs of internationale ambtenaren van alle nationaliteiten die zich graag tot de Unie wenden voor hun proefschriften en onderzoeken.

Anderzijds zou de geschiedenis van de internationale beweging, haar evolutie, sedert anderhalve eeuw, en de huidige toestand van de internationale organisatie door middel van permanente en tijdelijke tentoonstellingen kunnen aange- toond worden.

De N.G.O. met winstoogmerk

En ziehier een nieuw perspectief dat zich voor de U.I.V. opent : de transnationale maatschappijen. De ongeveer 2.600 verenigingen die thans in de baan van de internationale samenwerking rondraaien hebben een ontbaatzuchtig, niet winstgevend doel. De zakenwereld, die planetaire afmetingen heeft aangenomen, streeft naar een organisatie zonder grenzen. De internationale Kamer van Koophandel, een van de niet-gouvernementele organisaties, lid van de U.I.V., heeft tijdens haar congres van verleden zomer te Istanboel, een snelle concentratie van wereldhandelszaken voorgesteld, concentratie die de drievierden van het volume der grote basissen van het economische leven tot ongeveer 300 zetels zou herleiden. De U.I.V. wordt verzocht zich voor te bereiden op de totstandkoming van deze nieuwsoortige niet-gouvernementele organisaties waarvan de criteria voor inschrijving in de burgerlijke stand van haar Repertorium bestudeerd moeten worden.

Symposia, colloquia, wereldcongres

Het zoeken van de U.I.V. naar nieuwe middelen moet haar in staat stellen een uitzonderlijk belangrijk plan voor de toekomst van de niet-gouvernementele internationale organisatie, dat ten slotte van wereldbelang is, etappegewijs te verwezenlijken. Talrijke problemen, van juridische, administratieve of technische aard, waarmee al deze organisaties te kampen hebben moeten onder handen genomen worden. De eersten die hierbij belang hebben zijn de leiders van deze organisaties : zij zouden in beperkte groepen moeten worden samengebracht voor een voorbereidende arbeid. De volgende etappe zou die van een werkelijk colloquium zijn over de huidige en toekomstige rol van de organisaties en hun betrekkingen in de nieuwe maatschappij van de naties.

Een dusdanig colloquium zou een honderdtal personen, van verschillende hoedanigheid, kunnen groeperen zoals : Staatsmannen en ondernemers, syndikale leiders, universiteitsprofessoren, experts in de internationale functie; ook leiders van intergouvernementele organisaties, van nationale centra die internationale betrekkingen tot studieobject hebben, of van grote stichtingen. Ten slotte zou een Wereldcongres van de internationale organisaties zich moeten uitspreken over de besluiten van het colloquium en aanbevelingen formuleren.

Een democratische gang van zaken die tot doel zou hebben de bevoegdheid te koppelen aan de verantwoordelijkheid en het algemeen belang aan de wensen van iedereen.

Vredesdoel

Het doel van deze inspanningen is een vredesdaad volgens de doelstellingen van het Handvest van de Verenigde Naties. Een Vredesdaad waartoe de Unesco de U.I.V. heeft uitgenodigd door haar te betrekken bij „het plan voor een actie op lange termijn voor de vestiging van de wereldvrede en de bevordering van de vreedzame samenwerking”.

De Unesco heeft in dat verband een groep experts geraadpleegd die hun bevindingen hebben vastgelegd in een verslag van Professor Kovalsky (U.S.S.R.)

(Vertaling): „de U.I.V., instelling voor wetenschappelijk onderzoek, die de werkzaamheden van alle bestaande internationale organisaties bestudeert, moet bij het probleem van de vrede betrokken worden” aldus het verslag.

Rekening houdend met deze aanbeveling heeft de Heer Maheu, Directeur-Generaal van de Unesco in zijn verslag aan de uitvoerende Raad verklaard: (Vertaling) „De Unie van de Internationale Verenigingen kondigt de oprichting aan van een informatiecentrum, uitgerust met een ordinator; dit centrum zou kunnen samenwerken met de Unesco door het verstrekken van gegevens over de internationale, nationale en plaatselijke organisaties die vraagstukken behandelen welke haar programma voor de vrede aanbelangen (vb. opvoeding voor een betere internationale verstandhouding, samenwerking met de jeugd, sociaal wetenschappelijk onderzoek, opzoekingen over de vrede, informatie van het publiek, enz.). Te dien einde zou de U.I.V. financiële hulp van de Unesco en verscheidene andere vormen van bijstand kunnen nodig hebben. (1). Zo ziet men, zou Dumas zeggen, dat een scheppend en coördinerend orgaan van internationale en transnationale samenwerking, van privé oorsprong, opgenomen wordt in de openbare intergouvernementele beweging door haar een kapitale dienst van informatie en documentatie te verlenen.

Stimulans voor de verantwoordelijke macht

In zijn werk over de internationale organisaties wijdt de Heer Pierre Gerbet een hoofdstuk aan de private internationale organisaties. (Vertaling) „Deze organisaties, waarvan het aantal steeds toeneemt, zegt de auteur, zijn de beste weergave van de belangen, ideeën- en levensverhoudingen tussen de sociale groepen van de verschillende landen. Zij drukken de internationalisatie van het hedendaagse leven het best uit. Deze niet-gouvernementele organisaties oefenen op de regeringen een zeer veranderlijke, dikwijls moeilijk te bepalen, maar niet te verwaarlozen invloed, uit. Zij zetten hen aan tot internationale samenwerking en hebben, door hun actie, dikwijls de oprichting van officiële instellingen voorbereid (2).

En hij besluit: „de dynamische en scheppende rol van de niet-gouvernementele organisaties, die de Staten dikwijls zijn voorafgegaan op de weg van de samenwerking en die hen hebben aangezet tot het oprichten van intergouvernementele organisaties (zo heeft de internationale Vereniging voor de wettelijke bescherming van de werknemers de eerste intergouvernementele initiatieven doen ontstaan welke geleid hebben tot de oprichting in 1919 van het Internationaal Arbeidsbureau) zal ongetwijfeld bijdragen om deze evolutie naar een verzachting van de Staatsinmenging in de internationale organisaties en naar een hechtere band tussen de enkelingen en de internationale gemeenschap op gang te brengen (3).

Dit besluit van politieke filosofie die van het koor der internationale verenigingen een soort volle menseelijke stem maakt, in staat om het geweten van de ver-

(1) Unesco Uitvoerende Raad. Drieëntachtigste zitting. Punt 4.1.1. van de voorlopige dagorde. Doc. 83 E.4, blz. 5.

(2) Pierre Gerbet. „Les organisations internationales”. Presses Universitaires de France, blz. 42.

(3) Pierre Gerbet. Op cit.

antwoordelijke Staatslieden te beïnvloeden, en beter nog om hen tot de actie aan te sporen, vinden we terug in de mooie studie van de heer Alfred Sauvy over de „publieke opinie”.

De eminente Franse socioloog heeft het hoe langer hoe meer klaarblijkelijk feit „dat er geen democratie bestaat zonder informatie” op de voorgrond geplaatst. Welnu de publieke opinie, spontaan of geleid heeft zich meer dan eens vergist en als de vergissing schering en inslag is geweest dan moet dit worden toegeschreven aan een gebrek aan informatie.

Steeds en overal is het moreel en politiek geboden een volledige en juiste informatie te verschaffen. Redenen van hogere politiek, de reden van de sterkste of meer geniepig de in mooie woorden uitgedrukte reden zullen hoe langer hoe minder worden aanvaard om eens onduelbaar te worden, naarmate de publieke opinie meer objectief zal worden ingelicht.

Het dodelijk gevaar kan opduiken uit een communicatiestoring op de tragische top van een escalade. Dat is de bestaansreden van de beruchte rode telefoon tussen de twee supermogendheden.

De heer Sauvy haalt een stuk aan uit het repertorium van de Grand-Guignol, hetwelk een aangrijpend beeld schetst van het gebrek aan begrip. Een jonge doofstomme werd een ogenblik alleen gelaten te midden van blinden die schrikken van een ongewoon geluid. Bij het zien van vijandige bewegingen meende de doofstomme zich te moeten verdedigen met het gevolg dat een blinde, gewapend met een mes, hem beide ogen uitstak.

Besluit: (Vertaling): „De maatschappij is zoals ze is. Zij kan slechts betrekkelijk eendrachtig leven als er tussen de verschillende groepen en vooral tussen de tegenstanders een zeer ruime communicatie bestaat. Eenmaal dat deze communicatie er is kan de publieke opinie een krachtige ondernemende rol vervullen”

Oedipus en de Sfinx

De communicatie van de publieke opinie doorheen de scheidingsmuren van een steeds meer onderling afhankelijke wereld vormt het dichte net van deze niet-gouvernementele organisaties of verenigingen die men soms verkeerdelijk internationaal pleegt te noemen bij gebrek aan een aangepaste bewoording die de nieuwe dimensies ervan zou aantonen (1).

Maar het losgeld van de technische vooruitgang lijkt wel te zijn dat onze tijd de raadsels vermenigvuldigt naarmate de mechanische hulpmiddelen worden uitgevonden om ze op te lossen en zoals de Sfinx in de Fabel dreigt hij de onschuldige voorbijgangers te verslinden. De symbolische figuur van Oedipus die dit gevaar trotseert leek ons een vrij goede illustratie van de bestemming van de U.I.V.

(1) Zie hierna het artikel van de heer Anthony Judge over een Bank voor internationale gegevens.